

Підневідив старого і розгубився

Дорогою ішов хлопчик. Він ніс відро з водою. Назустріч йому тупцяв старий. Він простяг руку перед собою й ціпком пробував дорогу.

«Це сліпий», – подумав хлопчик. Він ніколи не бачив цього дідуся у своєму селі. Задивився на нього й спіткнувся, вода вилилась на дорогу. Хлопчик злякався й відскочив мерщій убік, аж до тину.

Дідусь ступив, де розлилася вода, посковзнувся, втратив рівновагу й упав. Помалу він звівся на ноги, потім знов нахилився, попробував рукою мокру землю й знизав плечима: звідки воно взялося?

А хлопчикові стало так жалько дідуся, що на очах виступили сльози. Малого мучили докори сумління: «Чому я не застеріг сліпого дідуся, не допоміг йому обійти слизьке?»

Дідусь уже пішов у провулок, його й не видно, а хлопчик стоїть і стоїть, і не знає, що робити, що й казати.

Василь Сухомлинський